

dražba, protože vydražitelka nesplnila dražební podmínky, musí předloženo býti povolení všeobecné, neboť při opětné dražbě mohl by zákazem zcizení omezenou polovici dlužníkovu vydražiti jen někdo jiný, na nějž svolení nezní, a tu příklep nemohl by býti udělen. I kdyby bylo lhostejno, zda se zvolí forma podmíněčného povolení dražby, t. j. s výhradou, že navrhovatel svolení předloží, či zda se zamítne jeho návrh do té doby, než je předloží, nebyla by tím stěžovatelka nijak ve svých právech zkrácena a neměla by tedy příčiny k stížnosti do usnesení rekursního soudu, jenž zvolil formu druhou, ale přece podotknouti jest, že tato druhá forma odpovídá zákonu.

Čís. 8042.

Mylná zpráva rovná se špatné radě ve smyslu § 1300 obč. zák. Ten, kdo podal za odměnu mylnou zprávu, ručí sice podle zákona jen, dopustil-li se při tom nedopatření, smlouvou však může býti stanoveno ručení za výsledek. Lze se zaručiti, že ze zboží bude vyměřena určitá celní sazba.

(Rozh. ze dne 11. května 1928, Rv I 1177/27.)

K dotazu žalovaného zaručila se žalující zasílatelská firma, s níž byl žalovaný v obchodním spojení, za to, že zboží, jež bylo žalovanému zasíláno, bude vycleno určitou sazbou. Zboží bylo však ve skutečnosti vycleno sazbou vyšší a, ježto se žalovaný zdráhal zaplatiti rozdíl, domáhala se jeho zaplacení na něm zasílatelská firma žalobou. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Pokud se tkne dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci podle § 503 čís. 4 c. ř. s., tu především nebylo odvolacím soudem tvrzeno, že žalobkyně, oznamujíc celní sazbu, udělila žalovanému »radu«, odvolací soud však právem postavil nesprávnou zprávu naroveň špatné radě (§ 1300 obč. zák.; tak i Ehrenzweig, II. sv. první polovice, das Recht der Schuldverhältnisse, Vídeň 1920, § 398, str. 606). Arciť ručí ten, kdo za odměnu takovouto »zprávu« udělí, podle zákona jen, dopustil-li se při tom nedopatření. To však nevylučuje, by ručení za výsledek, zde za použití určité celní sazby, nemohlo býti stanoveno smlouvou. V této příčině sama žalobkyně v dovolání připouští, že její prohlášení, že bude za vyclení udaným clem ručiti, bylo žalovaným »přijato« (§ 861 obč. zák.), tvrdí však, že toto přijetí týkalo se jen prvních dvou zásilek, a že názor odvolacího soudu, že záručné prohlášení se týkalo

i sporné třetí zásilky, je mylný. Je pravda, že clo se vyměřuje úřadem a že strana na tuto výměru nemá vlivu, to však nebrání tomu, by se za určitou celní sazbu nezaručila. Splnění závazku tím převzatého není nemožno, zvláště když předmětem jeho je jen zaplacení případného rozdílu. Neprávem poukazuje proto dovolání na ustanovení § 878 obč. zák., podle něhož, co je přímo nemožné, nemůže býti předmětem platné smlouvy. Ale žalobkyni nebylo ani přikázáno, by pro celní rozdíl reklamovala, a nelze takovýto příkaz zejména spatřovati v tom, že jí žalovaný k tomuto účelu na její žádost zaslal potřebné vzorky, obzvláště, uváží-li se, že již dříve jakýkoliv přeplatek na clech odmítl. Neudržitelnou jest i námitka žalobkyně, že neměla zájmu na tom, by správnost zvýšení cla o 106 Kč 50 h dala přezkoumati, jelikož přece převzala ručení a reklamaci tudíž zavedla především ve vlastním zájmu. Převzala-li však žalobkyně záruku i co se týče třetí zásilky, ručí bez ohledu na zavinění, tedy i v případě vyšší moci, pakli o takovéto podle toho, co bylo v prvé stolici předneseno, vůbec možno mluvit.

Čís. 8043.

Došel-li vymáhající věřitel uspokojení své vykonatelné pohledávky exekucí nikoliv ze jmění dlužníka, nýbrž ze jmění třetí osoby, může tato žádati vydání prospěchu na uspokojeném vymáhajícím věřiteli, jako by byla sama nuceně plnila. Opomenula-li třetí osoba provéstí proti vymáhajícímu věřiteli odpůřci spor, může se nicméně domáhati (§ 231, čtvrtý odstavec, ex. ř.) kondikční žalobou na vymáhajícím věřiteli vydání toho, co získal nepřipustnou exekucí. Nejde tu o žalobu z bezdůvodného obohacení. Bezelstný nabyvatel musí vrátiti vše, čeho dosáhl, jen plody nemusí vydati. Byla-li hypotekární pohledávka proti třetí osobě neúčinnou, nemůže se ten, kdo na ni vedl exekuci, dovolávati důvěry ve veřejné knihy.

(Rozh. ze dne 11. května 1928, Rv I 1210/27.)

Pravoplatným rozsudkem bylo uznáno právem, že knihovní zápis zástavního práva pro pohledávku Františka B-a 31.000 Kč pod pol. 8 ve vložce 960 pozemkové knihy obce H. jest proti eráru, pro něhož bylo pod pol. 9 téže pozemkové knihy zaznamenáno zástavní právo pro pohledávku 136.584 Kč 01 h, bezúčinným a neplatným se zachováním nadzástavního práva pro pohledávku firmy S. a spol. vloženého pod pol. 15 na pohledávce Františka B-a. Firma S. a spol. vedla poté exekuci na pohledávku Františka B-a a bylo jí přikázáno 6210 Kč 39 h. Žalobě eráru proti firmě S. a spol. o zaplacení 6210 Kč 39 h bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno, o d v o l a c í m s o u d e m z těchto důvodů: Žalovaná strana nemůže se odvolávati na důvěru v knihy veřejné a na ustanovení § 469 obč. zák., ježto tu nejde o dobrovolné právo zástavní, nýbrž o exekuci, která může býti vedena toliko na skutečné jmění dluž-